

... i postava nakon 40 godina:
Ronald Žlabur, Sandra Bagarić,
Dražen Čuček i Đani Stipaničev

Prva postava 'Jalte': Aleksandar
Grunbaum, Boris Pavlenić,
Sanda Langerholz, Rikard
Simonelli i Vladimir Krstulović...

ALFI KABILJO

Zagrebački skladatelj, čije kapitalno djelo, mjuzikl 'Jalta Jalta', slavi četiri desetljeća na sceni, otkriva tajnu svoje vitalnosti i mladolikog izgleda u 77. godini, te svojih vječno mladih pjesama

Predstava za sva vremena

Napisala **Snježana Dragojević Harapin**
Snimci: **Ivan Posavec** i Glorijina arhiva

Mjuzikl "Jalta, Jalta", svojevrsni zaštitni znak Alfija Kabilja, nastao je u samo tri mjeseca. Još dok ga je kao 36-godišnjak pisao, zagrebački skladatelj bio je uvjeren da će s njim premijeri održanoj prije četiri desetljeća u kazali-

štu Komedija samouvjerenio sjeo na prvo sjedalo u osmom redu. Na istom će mjestu sjediti i u subotu, 28. siječnja, na svečanoj proslavi 40. obljetnice izvođenja kulturnog mjuzikla. No, uz 76-godišnjeg skladatelja neće biti libretist Milan Grgić. Njegov dugogodišnji suradnik i bliski prijatelj preminuo je prije petnaest godina, a propustio je, kaže Alfi Kabiljo, i premijeru.

- Milana je tada uhvatila panika. Nagovarao sam ga, ali nije se dao. I stoga mi je bilo žao što nije doživio ono što je uslijedilo kad je mjuzikl

završio: publika je bila na nogama, euforično je pljeskala našem radu, sjajnoj režiji Vlade Štefančića i ansamblu sa Sandom Langerholz -Miladinov, Rikardom Simonellijem, Borisom Pavlenićem i Vladimirom Krstulovićem u glavnim ulogama - prisjeća se skladatelj, dodajući da je "Jalta", koja se izvodila i na pozornicama drugih kazališnih kuća, bila rezultat njegove i Grgićeve "utreniranosti".

Naime, još 1969. napisali su "Veliku trku", koja je bila prvi mjuzikl u tadašnjoj Jugoslaviji i ▶

koja je, osim kazališne izvedbe, imala i tonski zapis na gramofonskoj ploči. Nakon toga napisali su još dva televizijska mjuzikla. "Dramolet po ciribiliu" i "Porodično stablo" te su, poneseni uspjehom, bili puni ideja. Grgić je baš u to vrijeme čitao Churchillove memoare, a kako je povijest bila i Kabiljova strast, mnogo su razgovarali o vremenu u kojem su se događali ključni povijesni trenuci. U tim se razgovorima rodila - "Jalta, Jalta".

- Najprije smo napisali pjesmu "Neka cijeli svijet", koju sam odlučio poslati na Yamaha festival u Tokiju, koji je tada, uz Rio de Janeiro, bio jedan od najvećih festivala zabavne muzike u svijetu. Otišao sam do Vice Vukova, s kojim sam već surađivao i predložio mu da odemo u Tokio. Pjesma mu se svidjela pa smo je snimili na mom malom magnetofonu i poslali u Japan. Ušla je u konkurenciju i osvojila drugo mjesto. Slušao sam Vicu, osjetio svu snagu te pjesme, vidio reakcije publike u Tokiju i bilo mi je jasno da smo napravili savršenu stvar - priča Alfi Kabiljo, dodajući da su on i Grgić stvarali "Jaltu" u gotovo nemogućim uvjetima, u njegovu stanu.

U skućenom prostoru sve je bilo puno pe-lena i igračkica, a Kabiljeva supruga Katja, profesorica klavira, uzalud se trudila umiriti klinge - sina Ilana, danas 43-godišnjeg glazbenog producenta, i kćer Danijelu, 50-godišnju profesoricu komparativne književnosti i francuskog. Dok su oko njih letjeli plišanci i jurila Kabiljeva djeca, njih su dvojica radili svoje.

- Kad bi Milan opisivao tu atmosferu, do suza bi me nasmijao - kaže Kabiljo, čiji je mjuzikl igrao do 1994., a onda je u ožujku 2010. ponovno postavljen na Komedijinoj pozornici. Uz Kabilja, koji je tada sjedio u zadnjem redu, u publici je bila i većina glumaca iz prve postave "Jalte", koji su uživali slušajući svoje "nasljednike" u glavnim ulogama - Sandru Bagarić, Danija Stipančević, Dražena Čučeka i Ronalda Žlabura. A dok je nova generacija Komedijinih pjevača i glumaca zahvaljivala na burnom aplauzu, u krilo Sandre Langerholz-Miladinov doletjela je - ruža.

Kraj logorske vatre

- Nisam ni mislio da ću promašiti. Odmalena igram tenis i vrlo sam precizan - kaže Kabiljo, dodajući da je Sanda Langerholz u ulozu Nine bila božanstvena. - Da je živjela negdje drugdje - nastavlja - postala bi planetarno popularna. "Jalta, Jalta" je tri puta postavljena u Rijeci, dva puta u Osijeku, u Beču i Oslu, a u Trstu je igrana na talijanskom. Zanimljiva je bila i "Jalta" koju je u

Zenici režirao Joško Juvančić, pa ona u kojoj su pjevali Giorgio Surian, njegova kći Leonora i sino-vi, te verzija koju je priredila Vitomira Lončar Bucka - ona ju je režirala i otpjevala sve četiri glavne uloge.

Kad bi danas mogao birati, tvrdi, ništa ne bi mijenjao: opet bi studirao arhitekturu i život posvetio glazbi. Interes za arhitekturu naslijedio je od oca, Ašera Kabilja, koji je gradio i adaptirao mnoga zdanja u središtu hrvatske metropole, među ostalima i kazalište "Gavellu" te zgradu nekadašnjeg kina Tuškanac. Kao dječak stalno je s ocem odlazio na gradilišta, a u njihov stan na zagrebačkoj Šalati zalazili su najveći hrvatski arhitekti toga doba - Stjepan Gomboš, Mladen Kauzlarić, Stjepan Planić, Drago Ibler, Milan Žerjavić, Hugo Erlich...

Alfi Kabiljo sa kćeri Danijelom i zetom Edom Patiska (prvi zdesna), sinom Ilanom (čita novine), unukama i obiteljskim prijateljima

Najprije sam napisao 'Neka cijeli ovaj svijet', s kojom je Vice Vukov nastupao na Yamaha festivalu. Slušajući ga u Japanu, bilo mi je jasno da smo napravili savršenu stvar

- Slušao sam njihove razgovore, rastao uz njih. Iz moje dječjačke perspektive činili su mi se poput bogova. Na arhitekturu je krenula i većina njihovih prijatelja iz tadašnje Druge muške gimnazije u Križanićevoj i tako sam i ja upisao taj studij. I diplomirao, znajući da nikada neću raditi kao arhitekt - govori skladatelj, koji je već tada duboko uronio u glazbu. Kao osnovnoškolac pohađao je privatnu glazbenu školu hrvatskog skladatelja i pedagoga, violončelista Rudolfa Matza. Ondje je doživio i prvo glazbeno priznanje: slavni Matz svoje je "Sonatine za klavir" posvetio njemu i njegovim kolegama Dubravku Detoniju i Stjepanu Radiću. Kako su mnogo nastupali, zarana se oslobodio treme. Već s 11 godina imao je svoj bend, Ansambl Alfija Kabilja, u kojem je svirao klavijature. Nastupali su po plesnjacima i školskim čagama, a iz drugih su ga sastava često zvali da mijenja

njihove bubnjare, iako nije svirao taj instrument. No, dobro se snašao. A u osmom gimnazije s Hrvojem Hegedušićem je napisao prvu pjesmu, "Autoput nas zove".

- Hrvoje i ja sjedili smo u istoj klupi. Obojici nam je najvažnija bila glazba pa nikad nismo mogli prepisivati jedan od drugog nego smo obojica prepisivali od drugih u razredu. Sjavno smo se slagali. Ja sam imao svoj bend, a on Vokalni sastav Hrvoja Hegedušića. Njegov je sastav na tadašnjoj zagrebačkoj televiziji nastupio s mojom pjesmom "Kraj logorske vatre", koju je poslije pjevao Marko Novosel. Našu smo zajedničku pjesmu poslali na Zagrebački festival, ali, nije prošla. Nisu ni znali što propuštaju - kaže Alfi Kabiljo, kojemu nije bilo strano niti pjevanje. Uživao je pjevao samo jednom, no, kao back vokal snimio je mnoštvo ploča. A kad je 1965. i 1966. boravio u Parizu, dobio je ponudu da snimi svoju ploču.

- Uvijek se pravim važan pred Mirom Ungarom jer su mi snimanje ploče ponudili prije nego njemu, koji je tada bio u Parizu s tadašnjom suprugom Terezom Kesovijom. Međutim, shvatio sam da ne smijem svaštari. Biti pjevač znači posve promijeniti život i odbio sam tu ponudu. A moj Ansambl počeo je snimati rock-muziku: pjesma "Zagrebački twist" i "Madison za Danijelu" i danas se vrte na radijskim postajama, a nedavno sam ih čuo i u HTV-ovoj emisiji Evergreen - govori Kabiljo, za čiju je ranu ljubav prema glazbi zaslužna majka Rahela, profesorica engleskog i njemačkog jezika. Redovito ga je vodila na baletne predstave, koncerte i opere u Hrvatsko narodno kazalište u Zagrebu, ali i u London. Tamo su, naime, imali rodbinu, a Alfi se uvijek radovao trodnevnom putovanju vlakom, vožnji brodom preko La Manchea i boravku u britanskoj prijestolnici jer bi pogledali i većinu predstava. A na povratku bi obvezno svratili i u Veneciju.

- Imao sam sreću da sam ostvario svoje dječjačke glazbene snove. Naime, kad mi je bilo devet godina, gledao sam "Petrušku" Igora Stravinskog. Toliko me oduševio da sam sam sebi rekao: i ja ću jednog dana napisati balet. I napisao sam "Kentaur XII", koji je u HNK igrao 1980. i osvojio *Porina*. U Veneciji sam, pak, kao petnaestogodišnjak, gledao drugu izvedbu opere Igora Stravinskog "Život razvratnika" jer za premijeru nismo uspjeli dobiti ulaznice. I danas se sjećam svake note, a mami sam rekao: "Jednom ću napisati operu." Doduše, dugo mi je trebalo: komičnu operu "Casanova u Istri", koja je premijerno izvedena u riječkom

Cijeli život u sportu: nekad su to bili boks i skijanje, a danas plivanje i tenis

HNK, napisao sam tek 2009. Uvijek bih si zacrtao neki projekt koji bih, kao pravi horoskopski Jarac, i ostvario. Još 60-ih, kad je Vjekoslav Majer pisao komentar za orkestralnu ploču koju sam snimio za Jugoton, predložio sam mu da radimo mjuzikl, koji sam trideset godina kasnije realizirao pod imenom "Tko pjeva, zlo ne misli". Šezdesetih sam odlučio da ću pisati i glazbu za filmove - kaže Alfi Kabiljo. A zbog filmske glazbe umalo se preselio u Hollywood. Glumac Davor Antolić, tada montažer u NBC-u, i direktor Jadran filma Zdravko Mihalić, upoznali su ga s nekoliko stranih producenata. U Zagrebu se snimala koprodukcija čiji je montažer bio Davorov prijatelj kojemu je on dao ploču s Kabiljevom filmskom glazbom. Ploča je dospjela do njegovog producenta koji je nakon dolaska u Zagreb izrazio želju da upozna Kabilja.

Zdravi život

- Trebao je glazbu za neku svoju koprodukciju i pozvao me u MGM. U Americi sam radio glazbu za osam filmova, među ostalima i za "Scissors" sa Sharon Stone, i "Sky Bandits". Ipak, zbog obitelji vratio sam se u domovinu - objašnjava Kabiljo, dobitnik pedesetak glazbenih nagrada. Tijekom karijere često je surađivao s Arsenom Dedićem, a njegove su pjesme na festivalima izvodili brojni pjevači, poput Radojke Šverko, Tereze Kesovije, Gabi Novak, Zdenke Vučković, Marka Novosela i mnogih drugih. Za uspjeh, kaže, osim talenta i rada bilo je potrebno mnogo energije, koje i u osmom desetljeću ima napretek. A za to su, kaže, zaslužni zdrava hrana i sport. Jutro počinje s voćnim obrokom, u kojem je obavezno grejp, a uz to jede mnogo povrća, ribe, rakovice i školjke. Redovito uzima matičnu mlijječ u prahu te zelenu magmu, koji mu daju energiju, jačaju imunitet i osiguravaju potrebnu količinu vitamina i minerala. Zelenu magmu, objašnjava, uzima i cijela ekipa Stevena Spielberga, na čelu s redateljima: rade po 16, 17 sati na dan i svi su u odličnoj kondiciji. Na Kabiljevu su meniju i sirevi i jogurti, ali samo kozji i ovčji.

- Kažu da je koza jedina životinja koja ne obolijeva od tumora. Roditelji su me naučili da pazim što jedem, a supruga i ja to smo prenijeli i na djecu i na unuke. Veliki sam gurman i često me zovu kao suca na raznim gastronomskim natjecanjima u Istri. Ondje sam najčešće s dva vrsna poznavatelja hrane, Frankom Lukežom i Dragom Orlićem, inače mojim kolibretistom u operi "Casanova u Istri". A zovu me i na ocjenjivanje vina. Ono je također važan dio prehrane jer čaša vrhunskog vina čuva zdravlje. Volim i bijela i crna vina - kaže Kabiljo, dodajući da je za njegov mladenački izgled, osim dobrih gena koje je naslijedio od oca (preminuo je u 91., prekrasnog tena, bez ijedne bore), najzaslužniji sport. Nekad je boksao i skijao, a danas igra tenis i pliva.

- Plivao sam još kao pionir u klubu Naprijed i išao na natjecanja - govori. - Zimi plivam u bazenima, a najbolji su mi oni u hotelu Histria u Puli i u Ambasadoru u Opatiji. U Poreču imamo vikendicu i tamo se najviše volim kupati jer je more toplo. Svaki dan otplivam svoju dionicu lednim i kraul stilom, a nakon sat vremena osjećam se kao nov. Tenis najviše igram na Šalati, tri, četiri puta tjedno, s prijateljima. Da nemam toliko energije, ne znam kako bih u ovim godinama mogao napisati operu. Volim sva svoja djela, no, kako me u domovini ipak najviše vežu uz "Jaltu", drago mi je da ona igra i slavi obljetnicu u svom matičnom kazalištu. I da su ulaznice, otkako je opet postavljena, rasprodane unaprijed. ■